

8. Підвищення стандартів щодо подання звітності, рівня прозорості діяльності.

Дотримання цих рекомендацій - це загальні шляхи вдосконалення ресурсного потенціалу банків. Що ж до кожної окремо взятої банківської установи, то пошук перспектив нарощування ресурсного потенціалу повинен проводитися з урахуванням результатів конкурентного стратегічного аналізу.

Література:

1. Барилюк І. Стратегічний підхід до формування структури ресурсного потенціалу банку / І. Барилюк // Формування ринкової економіки в Україні. - 2012. - Вип.26.Ч.1 - С.16-24.

2. Васюренко О. Ресурсний потенціал комерційного банку / О. Васюренко, І. Федосік // Банківська справа. - 2002. - № 1. - С. 58-64.

3. Вступ до банківської справи: навч. посіб. / ред. М. І. Савлука ; Українська фінансово-банківська школа. - К. : Лібра, 1998. - 344 с.

4. Міхеєва Ю.В., Завадська Д.В. Ресурсний потенціал банку: сутність та шляхи вдосконалення управління в українських банках [Електронний ресурс]. - Режим доступу: http://www.msmuka.com/Ш_DN_2012/Есошmics/1_Ш5577.doc.htm

Гуменюк А. В.

канд.екон.наук, доцент кафедри маркетингу,
менеджменту та управління бізнесом

Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
м. Умань, Україна

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ ФІНАНСОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ

По суті, фінансова система – це сукупність сфер і ланок фінансових відносин, а також грошових фондів та органів управління фінансами, які пов'язані з ними. Коли мова йде про фінансову систему держави (а точніше про національну економіку), перш за все, маємо на увазі єдність, взаємозумовленість і взаємодію всіх її складових.

Роль фінансової системи полягає в правовому регулюванні фінансових відносин, з її допомогою здійснюється контроль над ефективністю та відповідністю правової форми економічним змістом. Також роль фінансової системи полягає в впливі на темпи та пропорції соціально-економічного розвитку держави. Такий вплив може бути здійснено за допомогою фінансово-кредитного механізму двома методами:

- метод фінансового забезпечення (державний бюджет);
- метод фінансового регулювання (система податків).

Відомо, що фінансова система становить сукупність урегульованих фінансово-правовими нормами окремих ланок фінансових відносин і

фінансових установ, за допомогою яких держава формує, розподіляє, перерозподіляє і використовує як централізовані, так і децентралізовані грошові фонди [1, с. 270].

У сучасних умовах неефективної роботи фінансової системи відбувається неповне акумулювання фінансових ресурсів та нераціональний їх перерозподіл між різними сферами. У результаті цього гальмуються надходження інвестицій у країну, адже саме вони необхідні для сталого економічного розвитку та стабільного функціонування держави [2, с. 37].

На сучасному етапі становлення українська фінансова система має ряд проблем, що перешкоджають та гальмують її розвиток.[3, с. 19]:

- недосконала система державного регулювання, що унеможлиблює сталість її розвитку;
- недостатній перерозподіл фінансів між різними сферами;
- відсутність підходу до системної реструктуризації;
- невизначеність та повільний темп впровадження реформ ;
- низький рівень капіталізації банків України та також у зв'язку з кризовими явищами, у фінансовій сфері знову поживавлення дискусії з приводу переважного характеру валютного курсу, коливання якого негативно впливають на іноземних інвесторів;
- значне зростання державної заборгованості внаслідок нераціонального розподілу витрат;
- невідповідність видатків та доходів бюджету.

Таким чином, у фінансовій системі України, для покращення ситуації необхідно переглянути стабілізаційні напрямки політики, а саме, недовершений розвиток страхового механізму пенсійного забезпечення, медичного обслуговування, принципів страхового фінансування при отриманні вищої освіти. Все це в подальшому сприятиме удосконаленню функціонування фінансової системи країни.

Для зменшення заборгованості Україні слід поновити свій імідж та відновити довіру населення, емітуючи при цьому державні облигації з метою залучення додаткових коштів. Разом з тим у довгостроковій перспективі необхідно створити відповідні механізми, спрямовані на стимулювання розвитку фінансів домогосподарств, оскільки, як свідчить практика закордонних країн, домогосподарства посідають провідне місце у формуванні дохідної частини бюджетів усіх рівнів.

Отже, у сучасних умовах існує об'єктивна потреба в ефективній реалізації програми фінансового оздоровлення держави, розробці стабілізаційних заходів щодо запобігання негативним наслідкам від фінансової кризи, що вимагає, на нашу думку, прийняття низки відповідних законів, здійснення практичних заходів та розробки науково обґрунтованих критеріїв функціонування фінансової системи держави з метою мінімізації можливих збитків від подальших фінансових криз для вітчизняної економіки. За умови імплементації перерахованих вище рекомендацій сучасна фінансова система України вийде на траєкторію стабільного економічного розвитку.

Література:

1. Завгородній, А. Г. Фінансовий словник / А. Г. Завгородній, Г. Л. Вознюк, Т. С. Смовженко. – Львів : Вид-во ДУ «Львівська політехніка», 1996. – 384 С.
2. Британська, Н. Проблеми фінансової системи України в умовах ринкової економіки [Електронний ресурс] / Н. Британська. - Режим доступу: <http://intkonf.org/britanska-nn-krimets-oa-problemi-finansovoyi-sistemi-ukrayini-v-umovah-rinkovoyi-ekonomiki>. - Заголовок з екрану.
3. Полозенко Д. В. Фінансова система України і бюджетний процес: сутність та шляхи їх удосконалення / Д.В.Полозенко // Фінанси України. – 2011. – №11. – С. 18– 25.

Дем'янишина О. А.

канд.екон.наук, доцент кафедри фінансів, обліку та економічної безпеки
Уманський державний педагогічний університет імені Павла Тичини
м. Умань, Україна

ПОДАТКОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ СУБ'ЄКТІВ МАЛОГО ПІДПРИЄМНИЦТВА

В сучасних економічних умовах розвиток малого бізнесу має стати одним із пріоритетних напрямків державної політики, спрямованої на зростання економіки країни.

Мале підприємництво відіграє важливу роль у насиченні ринку споживчими товарами та послугами повсякденного попиту, створенні додаткових робочих місць, впровадженні інноваційних технологій і модернізації виробничої інфраструктури.

Більшість розвинених країн заохочує і підтримує діяльність малих підприємств через широкую мережу фінансових установ, використовуючи різні переваги і преференції. Податкове регулювання в сучасних умовах є елементом державного макроекономічного регулятора економічної активності, спрямованим на реалізацію стратегічних пріоритетів розвитку економіки держави [1].

Податки традиційно розглядаються як механізм реалізації фіскальної функції, але їх роль є значно ширшою. У зв'язку з цим все більш актуальним стає питання податкової знижки, яка є інструментом соціальної та податкової політики держави, спрямованої на регулювання та стимулювання певних напрямків витрат платників податків.

Через ПДФО реалізується зв'язок громадян-платників з державою (в особі фіскальних органів) та органами місцевого самоврядування, тим самим вони залучаються до формування доходів бюджету [2, с. 216].

Однією із соціальних складових при визначенні ПДФО є податкова знижка. Відповідно до пп. 1/14/170 п. 14.1 ст. 14 Податкового кодексу України (далі - ЦКУ) податкова знижка для фізичних осіб, які не є суб'єктами господарювання, - документально підтверджена сума (вартість) витрат